

העם

מילחמת היריקות

האנושות, אשר ממשלת

ישראל ירקה בפניה,

החזירה לה יריקה.

„שום מדינה אינה יכולה לכל... כל את מעשיה בלי התחשבות הוגנת בדעת האנושות.“ אמר הר מדינאי האמריקאי החכם, תומאס ג'פרסון.

מזה שנים מתעלמת ממשלת ישראל מעצה נבונה זו. לא זה בלבד שאינה מתחשבת בדיעותיה של האנושות — ובכללה מיטב ידידה, בעבר ובהווה — אלא ש היא הפכה את חוסר-ההתחשבות בהן לשיא כל המעלות המדיניות, סימן לגאווה לאומית. שר החוץ הנוכחי, יצחק שמיר, רואה באי התחשבות המופגנת בדעת האנושות הישג דיפלומטי עליון, העומד לפני עצמו.

בעיקבות דרום-אפריקה. הפגנה בוטה של אי-התחשבות היתה החלטה לספח את רמת-הגולן לישראל — בניגוד לאמנות הבינלאומיות, להחלטת האו"ם, להחלטת מועצת-הביטחון 242 ול-הסכמי קמפ-דייוויד.

השבוע שילמה ישראל חלק מן המחיר. „האנושות“, שממשלת-ישראל ירקה בפניה, החליטה להחזיר לה יריקה. בעצרת האו"ם הוחלט להטיל חרם כללי על ישראל. ההחלטה התקבלה ברוב פור-מלי של יותר משני-שלישים, כאשר יותר ממחצית חברות-האו"ם מצביעות בעדה בפועל.

מעולם לא התקבלה באו"ם התיקה כזאת, וזאת פעם אחת: כי אשר האנושות החליטה ברוב גדול להתרים את דרום-אפריקה הגועזת והפאשיסטית, תועבת כל אדם הגון בעולם.

תגובת „הקונסנזוס האומי“ בישראל היתה שיגרתית. דובר על „הרוב האוטומטי“, ונשפכו קיטורים של זעם ומרירות על האו"ם. איש מן העסקנים באופוזיציה ומן הפרשנים בכלי-התיקשורת לא העז להגיד את האמת הפשוטה: שהחלטה זו אכן מבטאת את דעת האנושות ההגונה כולה, הסולדת ממשלה-הטיפוח.

חסד נעורים. ההפתעה היחידה בה הצבעה היתה המיספר הניכר של חברות האו"ם, רובן מדינות המערב, שהצביעו בכל זאת נגד ההחלטה. על אף התנגדותן המוחלטת לסיפוח הגולן, היה זה מעשה חסד, שמקורו היה בזיכרונות היסטוריים, במצפון רע ובהתנגדות עקרונית לגירוש מדינות מן האו"ם. אך איאפשר היה לסמוך השבוע על כך שמיעוט זה יתמיד בקו זה — כאשר יועמד במבחן עצם השתייכות ישראל למישפחת העמים.

כי כמעט מדי יום פורסמו בעיתונות העולמית ידיעות שהבישו את ריחה של ישראל. במשך השבוע פורסמו פרטים רבים על כוונתה של ישראל לכבוש את דרום-לבנון, בתירוץ שקוף זה או אחר (ראה להלן). לפני כן פירסם עיתון אמריקאי מכובד ביותר דו"ח מפורט על תעלולי השירותים החשאיים הישראליים.

חומייני והציונים. לפני כן שודרה בבריטניה כתבת-תחקיר מדוקדקת, שהראתה כיצד מוכרת ישראל נשק לאחת מאויבותיה מוצהרות הקיצוניות ביותר: מישטר-הזועזע והאיית-אללה רוח אלה חומייני באיראן. השבוע יכלו אזרחי-ישראל לחזות בכתבה זו בטלוויזיה המקומית. הצופים הנאורים יכלו לתמוה על כך שר-פקיד בכיר של ממשלת-ישראל מצפה פומבית להפלת מישטר-חומייני בידי ראשי הצבא האי-

ראני (דבר שבחודאי יגביר את קצב הוצאתם להורג של קצינים איראניים) בעוד שסוחר-ינשק ישראליים, בלי ספק באישור הממשלה, מספקים לחומייני את מיטב הנשק.

הטלוויזיה הירדנית הקדימה את הישראלית ושדרה את הכתבה, כדי להוכיח כי צדק המלך חוסיין, שדיבר לפני שבועיים בנאום חגיגי על הברית האיראנית-ציונית הסמויה.

חסרת-בושה וחוצפנית.

להל האירופי היה זה רק קו נוסף בדמותה של ישראל, כפי שהיא מצטיירת עתה: חסרת-בורשה וחוצפנית, מצצפת על דעת העולם, מספחת ומתנחלת, בעלת-הברית של הנוראים שבמשיטרי-הדיכוי מכל הסוגים, ספקית-ינשק ללא-אבחנה לכל המרבה במחיר. היתה זאת ישראל שונה מאוד מזו אשר למענה הצביעו שני-שלישי-שים מחברות האו"ם לפני 34 שנים רובע. אז ראו לפנינו ישראל מתקדמת ושוחרת-שלום, מולדת ההסתדרות, המושב הקיבוצי (ראה הנהגות), ליברלית ודמוקרטית. טר-ביהאנושות תבעו או להצביע בעדה, והיו מוכנים לחוש לעורתה בעת-צרה.

מי מהם מוכן לכך כיום, למען ישראל כפי שהיא מצטיירת עתה?

מדיניות

המילחמה שלא היחה

האם חייבים ישראלים

את חייהם לווטו של

אמריקה על פעולה בלבנון?

הידיעות הופיעו ברחבי העולם, טיפין-טיפין, ונראה כי הודלפו על-ידי חוגי הממשלה של ארצות-הברית ושירותי-הביון שלה. הן הצטרפו לתמונה שלמה ומפורטת.

תירוץ שקוף. הידיעות סיפ-רו כי ממשלת ארצות-הברית הוד-אגה מסיגנון התגובה הישראלית על חזרתם של כמה פידאיון מבר-עד לגדר ליד נהר הירדן — פעור-לה שבה לא היו, למרבה המזל, שום קורבנות.

ממשלת-ישראל, ובעיקר שרי הביטחון והחוץ, הרמטכ"ל וכלי-התיקשורת המודרניים, פתחו ב-המולה היסטורית, שממדיה לא התי-אימו למיקרה עצמו. הדבר הזכיר את שנות ה-50, כאשר תקרית זעירות נפתחו לממדי-ענק על-ידי מנגנון-שטיפת-המוח של דויד בן-גוריון, כדי להצדיק פעולת-„תג-מול“ שהוכנה זמן רב מראש.

ממשלות-העולם נכנסו לשלב של כוונות. הם ציפו להתקפה יש-ראלית בלבנון, כי התגובות המוד-רות בישראל לא היו מכוונות לעבר ירדן, משם באו הפורצים, אלא לעבר לבנון דווקא. בתירוץ השקוף ששם עברו אימונים (ה-עולם הזה 2318).

שרון בלבנון. השבוע הודיע עיתון זר כי שרה-הביטחון, אריאל שרון, הפליג על סיפונה של סטייל-ללבנון, ונפגש עם ראשי הפלא-לאגנות (הצבא הפרטי של הימין הנוצרי) בנמל ג'ניבה, מצפון ל-ביירות, המוחזק על-ידיים. שרון ביקש, לפי הידיעה בעיתון הזה, לתאם עימם פעולה לצורך פלישה ישראלית ללבנון וכיבוש דרומה.

ידיעות על כוונה כזאת של שרון פורסמו לא פעם, בעיתוני-העולם, ידיעות אחרות בעיתוני-העולם, ובראשם טיים וניו-יורק האמריקאי. אים, הודיעו על ממשלת ארצות-הברית שלחה שדר דהוף למנחם בגין, והזהירה אותו מפני צעד כזה. היא הטילה עליו וטו מוחלט. לפי אותו הידיעות, נכנע בגין להוראה האמריקאית ומנע את הפעולה, למרות שאריאל שרון וה-רמטכ"ל תבעו אותה במסגרת „שהחיינו“, אף שישאל יכולה

ההפגנה באפריל 1972 ההתחלה

ההפגנה השבוע הסוף

שלום, כמה מאות מטרים מן הג-בול הישן-חדש בין ישראל ומצ-ריים, דמו לבוגרייכיתיה הנפגשים אחת לעשר שנים.

לא היה זה רושם מוטעה לגמרי. כי ההפגנה באה לציין מלאת עשר שנים להפגנה קודמת.

דברים כדורבנות. לפני עשר שנים, באפריל 1972, התכנסה בר-אותו המקום הפגנה נגד החלטת הממשלה להקים התנחלות בפי-ת-חברותיה. היתה זאת או החלטה טריה.

בהפגנה השתתפו אנשי ש"ח, תנועת העולם הזה — כוח חדש ובני הקיבוצים בסביבה. נאמרו בה דברים כדורבנות נגד השיטות האכזריות, שבהן גירש או אריאל שרון את הבדואים שעבדו שם את האדמה. בתום ההפגנה יצאו המשתתפים לסירור לאורך הגדר החדשה, שהוקמה לאורך השטח שפונה, כדי למנוע את שיבת הבדואים („מסע אל התיל“, העולם הזה 1805).

בין האזהרות שהושמעו בהפגנה על-ידי אורי אבנרי, יוסי אמיתי, רן כהן, דני פתר ואחרים: ביגלל החלטה זו עלולה לפרוץ מילחמה, יוצא הוועד על התנחלות, וב-סופו של דבר לא יהיה מנוס מהחזרת השטח כולו למצריים.

„אמרנו לכם!“ השבוע באו למקום רבים ממשתתפי ההפגנה אז, יחד עם צעירים שהיו אז עדיין ילדים. שוב נאמו במקום

לכצע פעולת-קומנדו חסופה גם בלי אישור אמריקאי (או בלי אי-שור פורמלי, תוך קבלת רמז חיר-בי מצד אגף זה או אחר בממש-לת ארצות-הברית). הרי אינה יכולה לצאת להרפתקה צבאית גדולה בלי הסכמה מפורשת (אם כי סודית) של ארצות-הברית, כי ישראל משתמשת בנשק אמריקאי, זקוקה למיטריה פוליטית וגרעי-נית אמריקאית ותלויה מדי יום בסיוע כלכלי אמריקאי.

מבחינה אמריקאית, אין השעה כשרה להתקפה ישראלית. כי התי-קפה כזאת היתה מנחיתה מכה קשה נוספת על המדינות הפרו-אמריקאיות במרחב ומעניקה סיוע פוליטי ופסיכולוגי לברית-המוע-צות, הנחונה עתה במצב קשה.

אם נכון תיאור זה, יכלו כמה צעירים ישראלים להדליק נרות של תודה לאמריקה, שהאינטרסים שלה מנעו מילחמה.

הפגנות

חזרה למקום הפשע

עשר שנים אחרי

שהזהירו מפני ההתנחלות

בפינת-התירפיה חזרו

המפגינים לאותו המקום

האנשים שנפגשו ברוח הצוננת בשדה הפתוח ליד קיבוץ כרם-